

Et anderledes pressemøde

Af Wendt, Tind & Engholm

Scene: Børnehaven, farverig, legetøj på gulvet og tegninger på væggen. Mette Frederiksen i spadseredragt kanter sig forbi legetøjet og ind på midten af scenen. Hendes venlighed slides hurtigt ned. (...) er de pauser, hvor hun lytter til de imaginære børns spørgsmål og afbrydelser. Publikum fungerer reelt som børnene.

(mens hun går ind) Hej, alle sammen. Hej-hej, søde børn. Hej, Gul stue.

Jeg hedder Mette Frederiksen *(sætter sig i sækkestol og ligger halvt ned. Mumler højt fra sig selv)*. Nej, det går fandme ikke *(rejser sig)*

Jeg hedder altså Mette Frederiksen. Jeg er på børnenes hold. Jeg er på jeres hold.

Så 1000 tak fordi jeg må komme her i dag i børnehaven på Gul stue, og jeg (...)

Hvad siger du, min ven? I har ikke inviteret mig? Nej, men nu kom jeg altså bare alligevel – for jeg er jeres minister (...)

Nej, minister – det andet er dét, I griller til aftensmad. Jeg er (...)

I behøver ikke alle sammen at råbe, hvad I – hver især – fik til aftensmad i går!

Jeg kommer inde fra et sted, der hedder Christiansborg. Og det (...)

Joh, det kan du godt kalde for en børnehaven – sådan føles det nogle gange (...)

Mig? Øh – jeg går vel på Rød stue (...)

Ja, jeg ved godt, at I går på Gul stue. Ellers sad I jo ikke her, vel?!

(venlig igen) Jeg er kommet her i dag for (...)

Hva'? Nej, jeg sad ikke bag på cyklen herhen. Jeg blev kørt i bil. Lis'som jer, og jeg (...)

Okay, ud fra jeres ret heftige larm lød det som om, at nogle af jer er gået herhen, nogle er kørt på cykel, og nogle er kørt i bil. Og kan vi så (...)

Det er ikke min far, der kører mig. Det er en chauffør. Men det er mig, der bestemmer, hvor vi skal hen (...)

Ja, det er tit de voksne, der bestemmer. Men det vil jeg lave om på, for I skal også bestemme noget (...)

Jamen, det siger jeg – og min spindoktor (...)

Nej, jeg er ikke syg! (...) Nej, jeg fejler ikke noget (...) Hey, bliv siddende! Jeg smitter sgu' da ikke (...) Okay, ligner jeg måske én, der har mæslinger?!

Altså min spindoktor er min særlige rådgiver, Martin (...)

Jo, han er særlig (...) Det ved du da ikke noget om! (...)

Og hvad så, hvis du også kender én, der hedder Martin. Det er næppe den samme, vel?!

(venlig igen) Min spindoktor hjælper med at sørge for, at jeg ikke får skæld-ud. Det kender I godt – det er ikke sjovt at få skæld-ud, vel? Og jeg vil som jeres minister (...)

Altså, jeg er faktisk ret ligeglad med jeres aftensmad!! (...)

Og dig – er du sikker på, du ikke bare er møgkræsen?!

(venlig igen) Nå-men, ikke mere skæld-ud (...)

Jo, der er også skæld-ud i min børnehaven. Så får man en næse (...)

Nej, ikke en blodtud (...) Ja, og hva' så, hvis du fik (...) Okay, det er synd, at Sofie gav dig næseblod (...) Og hvad siger *du*, Sofie? Skubbede hun dig først? (...)

Jamen, er der lige nogen, der gider at trøste Sofie?

Godt, så skæld-ud på Christiansborg hedder bare en næse (...)

Ikke en ekstra én – det ville da for helvede se fjollet ud (...)

Nej, det er rigtigt. Man må ikke bande. Undskyld (...)

Hvad siger du om min næse!! Okay, så har du en grim ... frisure (...) Ja, fordi jeg si'r det.

(venlig igen) Nå – men jeg kom bare forbi for at fortælle jer (...)

(sukker) Er der nogen, der gider at trøste ham med det grimme hår?

Altså – hvis I lige fletter næbet bare i to minutter. Okay?!

Jeg er kommet for at fortælle, at I selv skal bestemme. Og I kan endda vælge flere uddannelser. Og I bestemmer selv, hvad I vil være, når I bliver store (...)

Det skal I ikke at remse op nu! (...) Huh? Ja, fordi jeg ikke gider at høre på børnehavebørns karriereplaner. Det er (...)

Stop de kritiske spørgsmål! Ellers kan I snart klappe stavelserne i tvangsfjernelse! (...)

Jo, det bestemmer jeg (...) Jo! (...) Jo!! (...) Jo!!! Og så kan I sgu' få en PISA-test!

Nej, ikke pizza! Martin! Nu vil jeg altså gerne *hjem*. Nuuu!

(Martin Rossen i habit, uden slips, høj pande og briller kommer ind, tager hende i hånden og fører hende ud)

Slut